

θερος σὺν πουλί. Ἐκείνη, δεσμευμένη μετὰ τὴν βαρεῖα τοῦ Ὑμεναίου ἀλυσίδα.

Ὁ σύζυγος ἀπὸν, ὅπως συμβαίνει εἰς τὸ θέατρον καὶ εἰς τὴν πραγματικότητα, τὶς περισσότερες φορές.

Καὶ οἱ δύο ἀκουροῦν εἰς τὸ κυκλίδωμα τῆς γεφύρας. Δύσας ἡλίου. Μάτια ἀπλανῆ. Ψυχὴ πλημμυρισμένη ἀπὸ αἰσθήματα.

— Μ' ἀγαπᾷς, Ἰππόλυτε...

— Ἄν ἀγαπᾷς, Ἀνριέττα!.. Ἦ καρδίᾳ μου...

Διπλοῦς ἀναστεναγμός: Διαικονή.

— Ἄν με λησμονήσῃς...

— Νὰ σὲ λησμονήσω...

— Ἄν με λησμονήσῃς...

— Μὴ τὸ λέγῃς!

— Ἦ θάλασσα εἶνε πλατεῖα!

— Ἀνριέττα!..

— Ἦ θάλασσα εἶνε πλατεῖα!

— Αἶ, τότε — ἀκούεις; — τότε ἀπὸ εἶνε πλατεῖα θὰ δεῖξῃ καὶ μένῃ εἰς τοὺς ὕψους κώλους τῆς!..

Νέκ διαικονή.

— Ἰππόλυτε!..

— Ἀνριέττα!..

— Βλέπεις ἐκείνη τὴν βαρκούλα ποὺ τραβάει

πρὸς τὸν Κεράτιον:

— Τὴν βλέπω!

— Φαντάσου ἂν εἶνε μέση...

— Ποιός;

— Ὁ σύζυγός μου!

— Ἄν ᾤτο μέση!..

Καὶ ὁ Ἰππόλυτος ἐν στιγμῇ ποιητικῷ ὀργασμοῦ εὐρεθεῖς, αὐτοσχεδίασε τὸν στίχον:

Οἱ δύο μας ἀπ' τὴν γέφυραν

ἐδιδέξαμε τ' ἀκάτιον

ποῦ ἔφερε τὸν σύζυγον

βαθεῖα εἰς τὸν Κεράτιον!

Ο Κ. ΚΟΣΜΑΣ

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ

Βρίσκω τὸν ἥλιο σκοτεινὸν, μαῦρα σὺν πίστα τ' ἄστρα,
Τὸ ρόδο ἄνθος ταπεινὸν, τὸ κρίνο δίχως χάρι,
Τῆς ἀνοιξίης τὴν γλωσσικὴν κρούσιν χειμῶνα γύμνισι,
Καὶ ἀνύχνητος ὁμορφίαν ἀσύγκριτην ἀσχήμια.

Βρίσκω τὸ ἄσμα τ' ἀγρόνιοις χωρὶς καμμιὰ ἀρμονίαν.
Καὶ ἐντίλαλο ἔχον πικρὸ τοῦ γκρίνου κλάμμα,
Ὁνειρο πλάνο τὴν χαρὰ καὶ τὴν ἀγάπην φέμω,
Τὸ μένος παντοδυναμίας καὶ τὴν ζωὴν μου βίβλος...

Βόλος

Α. Παπαγιάννης

ΠΡΟΒΛΕΨΕΙΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΛΤΙΟΝ,

17

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Οἱ νησιῶται ἔταζον μυστικῶς εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον καὶ τὴν Εὐαγγελίστριαν τῆς Τήνου λαμπάδας καὶ ἀφιερώματα, οἱ δὲ γενναιότεροι προσεπάθουν διὰ βεβαιώσεων ἀστεϊσμῶν νὰ ἐπιδείξωσι ψυχραιμίαν καὶ ἀφοσίωσιν.

Αἱ κεφαλαὶ κατεβιδιάσθησαν, αἱ ἀντλίας ἡτοιμάσθησαν, τὰ πρᾶγματα ἐστερεώθησαν καὶ οἱ σιδηροὶ καθέκται ἐτέθησαν ἐπὶ τῶν ἀνοιγμάτων τῶν καθόδων.

Ἐκαστος τῶν ἀξιωματικῶν ἡτοχολεῖτο στερεώνων τὸ μικρὸν οἰκοκυρεῖόν του, βιβλία, κομφοτεχνήματα, ἐνδύματα, εἰκόνας, ὅ,τι τέλος καλύπτει τοὺς στενοὺς τοίχους μὲς καμπίνας ναυτικῆς.

Καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα τοῦ πλοίου ἐφαίνοντο προαισθανόμενα καὶ ὀφθαλμοκίνητα εἰς τὸν αἶρα κατὰ τὸ τρομακτικὸν καὶ ἀτύχημα.

Ο ΝΟΥΜΑΣ
 ΕΦΗΜΕΡΙΣ
 ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ
 ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
 Ἀθήναι 27 Φεβρουαρίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΝΑ ΟΜΙΛΗΣΗ

Ὁ κ. Νάζος ἐπὶ τέλους καὶ νὰ μᾶς εἰπῇ παστρικά καὶ ξάστερα γιατί τὸν ἔφερε ἐδῶ τὸν κ. Τρουφφιέ.

Ἐμεῖς ἔχομε πεποίησιν ἀκούσαντων, στριζομένην ἐπὶ τῆς μέχρι τοῦδε δρόσεως τοῦ κ. διευθυντοῦ τοῦ Ὁδείου, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐμελετήθη καλᾶ πρὶν ἀποφασισθῇ, ἀπὸ ὁ κ. Νάζος δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς ἐπιπολαίους ἐκείνους ἀνθρώπους ποὺ κίμουν πρᾶγματα στὸ βρόντο γιὰ νὰ προκαλέσουν θόρυβον καὶ νὰ γεννήσουν σκάνδαλα.

Ἐμεῖς ἔχομεν καὶ τὴν διακηρύττομεν, τὴν πεποίησιν μας αὐτὴν, Ἀλλὰ δὲν πρόκειται γιὰ μᾶς. Πρόκειται γιὰ τὸν κόσμον, γιὰ τὸν πολλὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὸ χωνεύσῃ ὅτι καλλιτέχνης ἀγνοῶν τὴν γλῶσσαν μας καὶ ξένος καθολοκληρίαν πρὸς τὴν ψυχὴν μας καὶ πρὸς τὸ γούστὸ μας, θὰ κατορθώσῃ, ὅσον μάγος καὶ μέγας κ' ἂν εἶνε νὰ μορφώσῃ ἡθοποιοὺς γιὰ Ἑλληνικὸν θέατρον.

Ὁ κ. Νάζος περιμένει νὰ μᾶς τὸ ἀποδείξῃ δι' ἔργων τὸ θαῦμα αὐτό. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ Ρωμαϊκὴ ἀνυπομονησία δὲν περιμένει τὰ ἔργα. Ἀπαιτεῖ ὡς ἀπαραίτητον πρόλογον τῶν ἔργων, τὰ λόγια. Καὶ ὁ κ. Νάζος πρέπει νὰ ὁμιλήσῃ καὶ νὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικόν,

πρέπει νὰ μᾶς πείσῃ, διότι εἶναι ἄδικον, μέγα ἄδικον, νὰ διασύρεται τὸ Ὁδεῖον, ν' ἀμφισβητεῖται ἡ πανθομολογουμένη διοικητικὴ ἱκανότης τοῦ κ. Νάζου καὶ νὰ διακηρύττεται ὅτι ὁ κ. Τρουφφιέ ἦλθεν ἐδῶ μόνον καὶ μόνον ὅπως δαπάναις τοῦ Ὁδείου θαυμάσῃ τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα καὶ... ἀκούσῃ τὸν ἀναβαλλόμενον.

Μὲ δύο λόγια τοῦ κ. Νάζου εἶμεθα ὑπερβέβαιοι πῶς ὅλα τὰ ἀπύλωτα στόματα θὰ βουβαλοῦν.

Φαντασθῆτε, ἀφ' οὗ εἶπαν ὅτι ἀπὸ κάποιον κύριον ποῦ μετέβη νὰ ἐγγραφῇ προχθὲς στὴν Δραματικὴν σχολὴν τοῦ Ὁδείου, ἐζητήθη ὡς μόνον προσὸν ἐγγραφῆς... ἡ γνώσις τῆς Γαλλικῆς!

Η ΕΥΘΑΡΣΗΣ

τοῦ κ. Κρεδενίτη ἐπερώτησις ἡμποροῦσε, ὁρονοῦμεν, νὰ περάσῃ καὶ καθολοκληρίαν ἀπαρτήματος.

Ἡμιλινδὲν ἀνειλαδὼς περὶ τῆς Βασιλείας ὁ κ. Κεθαρόσης. Καὶ τί μ' αὐτό; Αἱ δαυίδες ἔπρεπε μόνον εἰς τοὺς Ἀθηναϊκοὺς δρόμους νὰ ἐπιδειχθοῦν καὶ νὰ δρᾶσιν, ὅχι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς.

Διατρέχει, βλέπετε, τὸ ἔθνος μας περίοδο δαυδοκρατίας, λόγοι δὲ, ὡς οἱ τοῦ κ. Κρεδενίτη, ὅσον εὐθαρσείας καὶ ἀνχαρητικῆς ζωνταί, δὲν πρέπει νὰ ἐπιπλάζον καθένα!

Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ γλῆντι δὲν θὰ σταματήσῃ ἔως ἐδῶ! Ἀκόμη δὲν ὡμιλινδὲν ὁ κ. Δεδίσης, οὔτε οἱ ἄλλοι εὐθαρσείς.

Τί κρίμα νὰ γῇ στειλὴ καὶ ὁ Βόλος εἰς τὴν Βουλὴν καὶ τὸν ἐξ ἐπαγγέλματος φιλελεῖθερον ἀντιπρόσωπόν του!...

ΟΜΟΓΕΝΗΣ ΛΟΓΙΟΣ

ἐσχάτως ἐλθὼν ἀπὸ τὸ Παρίσι ὁμιλεῖ εἰς κῆποιον σκλήνι περὶ ὧν εἶδε κ' ἐμελέτησε στὴν Γαλλικὴν πρωτεύουσάν.

— Καὶ θὰ τὰ γράψετε αὐτὰ; τὸν ἐρωτᾷ μία κυρία.

— Πιθανόν!

— Ἑλληνιστί;

— Βεβαίως!

— Τί κρίμα! Δὲν τὰ γράψετε Γαλλιστί... νὰ τὰ διαβήσῃ καὶ μεῖς;

Νὰ χρειάζωνται καὶ σλόγια, φίλτατε κ. Περ. Γιαννόπουλε;

Ὅλγα ἔρριθες διαφυγοῦσαι ἔτρεξαν εἰς τὸ βῆθος τοῦ ὑποφράγματος νὰ κρύψωσι τὰς κεφαλὰς τῶν εἰς τὰς πρώτας τυχοῦσας ὁπὰς καὶ ἡ γαλῆ τοῦ πλοίου ἤκούστο κᾶπθεν μιανουρίζοντα νευρικῶς.

Ἐκ τοῦ θάους τοῦ μηχανοστασίου οἱ λίθινες ἡτῆμαι, οἱ κύλινδροι ἀνεκινούντο ἰλιγγιωδῶς καὶ ἡ ἐλπίς ἐπληττε μετὰ κλονισμοῦ τὰ κύματα προσπαθοῦσα νὰ προτρέξῃ τοῦ κινδύνου.

Ὁ Ὁρέστης εἶχε κατέλθῃ ἐντὸς τοῦ θαλαμίσκου του καὶ ἔμεινε πρὸ τοῦ μικροῦ γραφείου του μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν.

Τί ἐσκέπτετο;... Τίποτε!

Εἰς τὴν γῆν ὅπου εἶχε γεννηθῇ, ἕνα γέροντα πατέρα εἶχε μόνον, ὅστις δὲν εἶχε ἢ μόνον αὐτόν.

Ἐν τούτοις ἐξεπλάγῃ ὅτι εἰς τὸ βῆθος τῆς ψυχῆς του κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν τοῦ κινδύνου δὲν εὗρεται ἄλλην ἀνάμνησιν καὶ ἄλλην συγκίνησιν, ἢ τῆς μακροῦς φιλίας του.

Ἐλαβε ἂνὰ χεῖρας τὰ δελτία τῆς, τὰ παρατήρησεν ἐπὶ μακρόν, καὶ τ' ἀνέγνωσε πάλιν. εἶτα δὲ ἀπησχολημένος καὶ ρεμβάζων, ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἐξέλιξιν τοῦ τυφῶνος!

Εἶνε γνωστὴ ἡ παρατεταμένη αὐτὴ γαλῆν ἥτις προηγείται τῶν κυκλῶν εἰς τοὺς ὠκεανούς.

Ὅταν κατὰ τὴν τρομακτικὴν τὴν φύσιν, ὁ ἄρς πρῶσι νὰ πνέῃ, ἡ θάλασσα ἀκίνηται, τὰ πτηνὰ φεύγουν ἐντρομα, τὰ ζῶα τρέχουν νὰ κρυφθοῦν, καὶ πᾶτα ἐμφύγος ζωὴ πᾶσι ἐκ τοῦ μεγαλείου αὐτοῦ τῆς νεκρῆς γαλῆνης.

Εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν πρωτοταξίδων ναυτῶν ὅλα ταῦτα ἐφαίνοντο ἀσκήματα, ἡ σχετικὴ γαλῆν τὸς ἐνεθάρρυνε καὶ ἤρχισαν ἀντιπλάζοντες ἐπὶ τοῦ κινδύνου καὶ συζητοῦντες κατὰ μικροὺς ὁμίλους ἐν μέσῳ τοῦ σκότους ἐπὶ τῶν κανθίων τῆς πρώρας.

Ἐν τούτοις βελήνδον ὁ αἶλος ἐγενεῖν ἀνυπόφορος, τὰ κύματα ἤνορθοντο ὀγκώδη καὶ ἔσπυναν εἰς τὸν ὀρίζοντα ταχύτατα, πελώρια δὲ μαῦρα νέφη παρήρχοντο ὡς διωκόμενα ὑπὸ ἀοράτου φρίκης ἐπὶ τοῦ σκοτεινοῦ οὐρανοῦ.

Ἡνοῇ παγετοῦ τρόμου διέδραμεν αἶφνης τὴν ἀτυροσφαῖραν, ριπαὶ αἰφνίδια συνεστράσαν τὸ σύμπαν καὶ μία μακροῦν καταχθόνιος βοὴ ἤκούσθη φθίνουσα καὶ διασπειρομένη εἰς τὸ κενόν.

Ἦτο ὁ Θάνατος ὅστις ὠμίλει.

Ἀστραπικῶς ὁ οὐρανὸς εἶχε καλυφθῇ καὶ σκοτεινῇ ἐντελῶς, τὰ κύματα ἀνιγέρθησαν λυσσάλα καὶ βρονταὶ μακροὶ ἤρχισαν ἀδιακόπως κλονοῦσαι τὸν αἶρα.

Πελοῖναι λάμψεις καὶ ἀστραπαὶ ἐκτάκτων σχηματισμῶν ἐπέχυσαν τὴν νεκρικὴν λάμψιν τῶν φωτίζουσιν πένθιμος τοὺς ἐξαρτισμούς καὶ τὰς φροδρὰς καλότητας τῶν ἀνοιγομένων βαρῶν, τὸ δὲ πλοῖον ἤνορθοντο καὶ κατέπιπτε ἀντιπαλὸν ἀπελπιστικῶς καὶ τρίζον εἰς ὅλους τοὺς ἀρμούς του.

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ιστορικώτατος ό όποιος άκούσθηκε από κάτω από τήν Έταιρίαν του Έλληνισμού.

— Ποιόν Μακεδονικόν του βγάζει τώρα ό κ. Καζάζης; Τόν τριακοστόν;

— "Α, μπά! Τήν Μακεδονίαν μās τήν έδωτε παιά και τώρα θά βάλη πρόρη για τήν 'Αλβανία! 'Από 'Εδομάδα θάρχιση τους 'Αλβανικούς του λόγους!...

ΠΟΣΟΝ ΑΠΛΟΙ

Ήσαν οι Θηβαίοι νάπευθυνθούν εις Πολιτικήν Πυθίαν διά νά μάθουν αν θά υποβάλλη ή όχι τό περί καταργήσεως των νέων νομαρχιών νομοσχέδιον!

"Εχοντες συμφέρον, εξ αντιζηλίας προς τήν Δεξαδείαν, νά καταργηθούν αι νέαι Νομαρχίαι συνέταξαν ψήφισμα και τό απέστειλαν εις τόν κ. Δηλιγιάννην, παρακαλόντες αυτόν νά μείνη ανένδοτος προς πραγματοποίησιν των πατριωτικών κτλ.

Και ό πονηρότατος Γορτύνης, παρακλμπτων επιτηδείως τόν σκόπελον, τους απήντησεν ότι ευγνωμώνως απέδελθη τάς εύχάς του Θηβαϊκού λαού, παρακαλών τήν επιτροπήν νά μεταδώση εις αυτόν τάς ειλικρινείς προσήσεις του.

Και περί Νομαρχιών τίποτε!

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΙΓΙΝΑΝ

δύο ακόμη επρχίαι, ή Τριγωνία και ή Καρδίτσα ικανοποίησαν τό Κορδόν, έλεξασαι Δηλιγιαννικούς βουλευτάς, άνευ τής ελαχίστης επεμβάσεως.

'Επέμβασιν μόνον ή Κυβέρνησις έκαμε, άκυρώσασα τάς προηγουμένας έκλογάς, με τήν πλήρη παποίθησιν ότι οι νέοι βουλευτάι θά είνε ιδικοί της.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΤΟΣΟΝ

διατυμπανηθείσαν υπό τής 'Αστυνομίας ανακάλυψιν, σύλληψιν και εξόντωσιν τής μεγάλης λωποδυτικής συμμορίας, νέα πάλιν κλοπή διεδραμητισίθη εντός των 'Αθηνών, εις βάρος των κ. κ. Ζάννου και Ρός.

'Ικετεύομεν τόν κ. Γενήσερλην νά διατάξη τά όργανά του νά μήν ανακαλύψουν και άλλην λωποδυτικήν συμμορίαν, διά νά μή συμβή άμέσως και άλλη θρασυτέρα κλοπή.

"Ολοι οι του σκάτους με δόντας συνεπριγμένους και κίνηται εις τάς θέσεις των, έβλεπον τσιπηλοί και δι' άπλανούς ούραλμού τους τάφους ολίγους ήνοίγοντο ενώπιόν των.

Τό ένστικτον του κινδύνου έφερα είδος άλλοφροσύνης εις τάς ψυχάς των και ένίοτε γέλωτες νευρικοί άκούσαιο εμφανίζοντα εις μερικά πρόσωπα.

Βροχή άπερίγραπτος, πυκνή, πχ/εία, άδικήρατος, ήρχιτε πίπτουσα ως εξ άνεξαντλήτων κρουών, πελώρια δέ κύματα ήρχισαν είσβάλλοντα και πλημμυρούντα τό κατάστρωμα του πλοίου.

"Ο 'Ορέτης είχε θέσει εντός του έσωτερικού θυλακίου τάς ίεράς του άναμνήσεις και κίνητος εις τήν θέσιν του συνεκέντρων τήν προσοχήν του εις τόν χειρισμόν. Δέν ήθελε ν' αποθήνη χωρίς των άγαπητών του κειμηλίων. Τό γλυκύ αυτό όνειρον είχε βυκακήση τήν ζωήν του και ήδύνη τάς σκέψεις του τόσους μήνας τώρα και δέν ήθελε πλέον νά τό αποχωρισθ ή!

'Ιτω; τα είσώρθε και ως τρυφερόν φυλακτόν εις τήν ώσαν του κινδύνου ως ήγειον λείψανον έν μέση τής μελανής έκείνης νυχτός τής οποίας δέν έγνώριζε έν θά έβλεπε τήν ήμέραν.

Κρατούμενος διά των συνεσπασμένων δακτύλων του από των σιδηρών βριγκιών τής γαφύρας με τόν όφθαλμόν άτεν ή και τόν νούν πραστηλωμένον εις τό έργον του, έψι-

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— Είμεθα εις θέσιν, κ. Περιεργε, νά σάς διαβεβαιώσωμεν με τόν επίσημότερον τρόπον ότι ό μόν κύριος που ήμίλησε περί συγχρόνου φιλολογικής ξηρασίας τίποτε άλλο από τά κριτικά άρθρα των εφημερίδων και από τάς πενταλέπτους έκδόσεις δέν κατεδέχθη νά διαβίση έως σήμερα, ό δέ άλλος κύριος ό όποιος έταμπουρώθηκε όπισθεν μεϊς κριτικής, ής τήν πούμε κ' έτσι, επιφυλλίδος περί Σουρή για νά άποκαλέση «κριτικά μανιτάρια» ποιητάς τής περιωπής του Παλαμά και λογίους τής περιωπής του Νιρβάνη, έγραψε μόνον και μόνον για νά δείξη τάχα πως καταδιώκεται κι' αυτός από τους νέους, ένψ είνε χρόνια και χρόνια τώρα που έλισμονήθηκε και από τους γέροντας ακόμη. — κ. Δημήτρ. Μ... Τό συγχρητικώτατον άληθός ποιήμα σας, ή μεγάλη λύπη δέν σάς άφησε νά τό κάμψτε και καλλιτεχνικόν. Δέν πειράζει και αν δέν δημοσιευή. 'Ο εύγενής σκοπός, ό όποιος σάς τό ένέπνευσε, εκπληρούται πάντοτε. — Δέν βαρύνεσθε φίλτατε Ρωμηέ, νά σκέπτεσθε τόσον μικρά πράγματα! Είτε πρωϊνός είνε ό κ. Δηλ. είτε έσπερινός τό ίδιο κάνει. 'Αρκεί ότι τά έργα του είνε νυκτερινά κατά τό πλείστον! — Νά και μία ώραία ιδέα του Λατκαράτου, ή οποία ήμπορεί νά εφαρμοσθ ήτιόλογα εις έκείνα που μās γράφετε, κ. 'Ανανία: "Όχλον δέν έννοώ άποκλειστικώς μόνον έκείνους που φορούνε σκούφια, άλλ' όλους έκείνους όπου, ή από κάτω από σκούφια ή από κάτω από καπέλλο, σκεπάζουν λίγο νού και πολλές προλήψεις». — Τό πρώτον δυστυχώς, κ. Β. Βασ., έράθη, "Αν ήμπορείτε νά μās στείλετε κανένα άλλο, συντομώτερον όμως, εύχαρίστως θά τό δημοσιεύσωμεν. — κ.κ. Γ. Καζανόβαν, Γ. Κολοδοίκαν και Κωτάνωφ εις Πειραιά. Συνδρομαί έλήφθησαν. Εύχαριστούμεν.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

— Τό τέταρτον τεύχος τής «Κριτικής», τό όποιον εξεδόθη προχθές, περιέχει τήν έπιστολήν, ή οποία άπεστάλη εις τους επιστήμονας, λογίους και καλλιτέχνας μās περί του Βασ. Θεάτρου και τής Αρχματικής του 'Ωδείου Σχολής, τους «Πατριούς και τί Πατρία» του κ. Στεφάνου Ραμά, τους ποιητάς μας: Ι. Γρυπάρης υπό του κ. Παύλου Νιρβάνη, τό τέλος τής Κριτικής του Ρώτσου Σεμεντόφσκη περί του Ζολζ, μίαν περίεργον κριτικήν χωρίς σύνορα και χωρίς συνέχειαν του κ. Περικλ. Γιαννοπούλου, άνοικτήν έπιστολήν διυ τό 'Ωδεϊον 'Αθηνών υπό του κ. Γ. Λάμπη και διαφόρους καλλιτεχτικές και φιλολογικές σημειώσεις.

— Περιεχόμενα του τελευταίου φύλλου των «Παναθηναίων»: Ν. 'Επισκοποπούλου, τό έργον του Ζολζ — Δάντη, 'Η Κόλασις, ήσμα πέμπτον, μετάφρασις Γεωργίου Καλογυρού. — Α. Παπαδιαμάντη, 'Η Φόνισσα, μυθιστόρημα, συνέχεια — Α. Γρ. Καμπούρογλου. 'Ο πρώτος έρρατμός του Συντάγματος, Μία συμβολική τής Γ', Σεπτεμβρίου. — Α. Σ. 'Αρχαιολογία, σάτυρα. Αί έν Κορή-

τη ανακαταί, 'Αμερικανική αρχαιολ. Σχολή, Γαλλική αρχαιολ. Σχολή. — Διονυσίου Αιγαίου, Πολιτική Σελίς, Νικόλαος Μαυροκορδής. — Χίρη 'Ημερινού, Λόγοι και άντιλογοι.

— 'Αγγέλλεται ή έκδοσις τής «'Αττικής» εικονογραφημένης εφημερίδος, έκδομένης κατά Κυριακήν, υπό τήν διεύθυνσιν του άγαπητού συναδέλφου και διευθυντού τής «Πανακοθήκης» κ. Α. Καλογεροπούλου. Τό πρώτον φύλλον θά έκδοθ ή τήν προτελή Κυριακήν.

ΙΕΡΑΡΧΙΑ

Μιά μέρα, λέει ό μύθος, τά 'πάνω σκαλοπάτια τής σκάλας 'μίλησαν με περηφάνεια στα κάτω σκαλοπάτια και είπαν:

— Μή νομίζετε πως αξίζετε όσο και 'μείς; Σεις είσθε βουτηγμένα στον βόρβορο και 'μείς είμαστε ψηλά, στον ελεύθερον ήέρα. 'Η φύσις έβαλε τήν ιεραρχίαν κήτην των βαθμίδων, ό χρόνος τήν καθιέρωσε και είναι νόμιμος!

"Ενας φιλόσοφος που έδιάβαινε άπ' εκεί, άκουσε τά λόγια αυτά, έγέλασε και άναποδογύρισε τη σκάλα.

ΕΡ. ΧΑΤΙΝΕ

Δεκαπενθήμερον επιστημονικόν και καλλιτεχνικόν περιοδικόν

Ίδρυται: Γ. ΑΣΙΩΤΗΣ και Γ. ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Συνδρ. έτησία Δρ. 10 ΕΙΣ ΤΗΝ «ΚΡΙΤΙΚΗΝ»
» εξαμηνος » 6 ΣΥΝΕΡΓΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΑΛΙ-
» τριμηνος » 4 ΛΙΤΕΡΟΙ ΛΟΓΙΤΕΣ Κ' ΕΠΙ-
» » » » » ΣΤΗΜΟΝΕΣ, ΙΔΙΚΟΙ ΜΑΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ.

Διά τό έξωτερικόν Διά πῶσαν αἰτησίαν:
Συνδρ. έτησία φ.χρ. 18 Διεύθυνσις: Η. ΠΑΧΤΣΟ

» εξαμηνος » 6 Η Διεύθυνσις: Η. ΠΑΧΤΣΟ
'Η «Κριτική» είνε τό εϋθηνότερον των μέχρι τουδε έκδοθέντων περιοδικών

Α ΝΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟ "ΑΣΤΥ.,
ΔΕΛΦΩΝ ΚΑΝΤΟΡΩΝ
νθον—ζυτά—σπόροι
Ληθινός παράδειδος
ΡΙΘ 20 ΟΛΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα του «Νουμά» πωλούνται εις τό Κεντρικόν Πρακτορείον των Εφημερίδων και εις τά κιόσκια των πλατειών Συντάγματος 'Ομονοίας, 'Εθνικής Τραπεζής και Βουλής.

θύριζε άκούσιως μίαν λέξιν ήτις ήρχετο 'άτυναισθήτως εις τό άκρον των χειλέων του.

— Ρόζα... Ρόζα...

Δις ή τρις υπό τήν άκατάχτητον περιτροφικήν κίνησιν των στοιχείων ή υπό τό βάρος γιγαντιαίων όγκων ύδατος τό καταδρομικόν έκλινε και κινδύνευσε νά μή άνεγερθ ή πλέον, άλλ' ή στιβαρά διεύθυνσις του οίκαος τό έσωσε.

Αί μορφαί έκελάζυον και τά σώματα είχαν βραχ ή μέγρι μυελού όστέων, μεθ' όλα τά άδιέθορα ήτινα εις ούδέν ίσχυον. 'Ητο δέ άπερίγραπτος πένθιμον τό θέαμα του πλοίου έκείνον έν μέση τής παρφοσύνης των στοιχείων παρφυρομένου άκαταγέτως εις τό άγνωστον και τό είμαρμένον.

Βρονταί, κεραυνοί και ούρακταιμοί άπκίτιο: άντήχουν πανταχόθεν και έν μέση τής συντελείας αυτής μία άλλη βοή ήκούετο παγερά και εύκρινεστέρα παρερχομένη μακρόθεν εις τό βάθος του όρίζοντος.

"Οτοι ήκουσεν τήν φοβεράν αυτήν φωνήν δέν θά τήν λητμονήσουν πλέον.

Και έν μέση του πυκνού σκότους και τής άπειλής, ύπθην έφθανε ή άπειλή αυτή, κατι άγνωστον και συγκεχυμένον παρήρχετο.

Τά νέρη, οι ζόφοι και τά ύδατα άπετέλουν έν σύνολον συνεσκοτισμένον και άδικήρατον έκ κυμάτων ούρανομή-

κων τυστρεφόμενων περί έαυτά, στροβίλων λυσσάλεον άέρος και πρωτογενούς βροχής.

'Ιδού ό,τι ήδυνήθησαν οι καθηλωμένοι όφθαλμοί των ναυτών του 'Ελληνικού καταδρομικού νά διακρίνωσι έν μέσω του πυκνού ζόφου και των έκτυρωτικών άστραπών αιτίνες έδεικνυον τό μαυρόν φάντασμα νά παρέρχεται μακράν εις τόν όρίζοντα.

"Οταν μετά τρείς ήμέρας τό λευκόν καταδρομικόν έν άταξία και με πολλά ζύλινα παρατήματα τεθραυσμένα ή έλλείποντα εισήρχετο εις τάς 'Ατόρας ή λιμήν παρίστα οί-κτρον θέαμα.

'Η θάλασσα είχαν εισορμήσει εις μέγα διάττημα προς τήν ξηράν, κατκαλύσασα τήν παραλίαν ναυίχια επήλυν πανταχόθεν πλείστα έστιοφόρα και άτμόπλοια έκαινο επί τής άκτής πλαγίως ύποκύβαντα, πολλοί οίκαί είχαν καταπέσει, φουέται είχαν κατατραφή και οι άνθρωποι επλάνωντο άπελπισμένοι μεταξύ των έρειπίων και των καταστραφέντων πραγμάτων των.

Οι ναύται σταυροκοπούμενοι έδοξάζον τόν Θεόν διά τήν σωτηρίαν των και ήρχίζαν τήν εκκατοποίησην και επίσκευήν των έφθαρμένων μερών του πλοίου.

'Ακόμη εις διήλους έσκέπτοντο και εισήρχοντο εις τήν Μεσόγειον.

(έκολουθεί)